

ROMÂNIA  
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI  
SECȚIA a VIII-a CONTENCIOS ADMINISTRATIV și FISCAL

Decizia civilă nr. 5822

Ședința publică din data de 16.12.2013

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: CORINA PODARU  
JUDECĂTOR: DANIEL MARIAN DRĂGHICI  
JUDECĂTOR: MELANIA BEJENAR  
GREFIER: MARIA CRINA IACOBESC

Pe rol fiind soluționarea recursului formulat de recurentul D[redacted]  
B[redacted] împotriva hotărârii nr. 2/22.02.2013 adoptate de Comisia Superioară de  
Disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România, în  
contradictoriu cu intimații UNIUNEA NAȚIONALĂ A EXECUTORILOR  
JUDECĂTOREȘTI DIN ROMÂNIA, COMISIA SUPERIOARĂ DE DISCIPLINĂ A  
UNIUNII NAȚIONALE A EXECUTORILOR JUDECĂTOREȘTI DIN ROMÂNIA,  
CAMERA EXECUTORILOR JUDECĂTOREȘTI DE PE LÂNGĂ CURTEA DE APEL  
BUCUREȘTI și COLEGIUL DIRECTOR AL CAMEREI EXECUTORILOR  
JUDECĂTOREȘTI DE PE LÂNGĂ CURTEA DE APEL BUCUREȘTI.

La apelul nominal făcut în ședința publică, în cadrul listei de amânări fără discuții,  
se prezintă recurentul, prin avocat Adriana Crai Ciorârlan, care depune delegație de  
substituire a domnului avocat Traian Briciu, lipsind intimații.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței  
faptul că, prin serviciul registratură, la data de 13.12.2013, intimata Comisia Superioară  
de Disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România a depus în  
original dosarul nr. 15/CSD/2012 al Comisiei Superioare de Disciplină a U.N.E.J. și  
dosarul nr. 3/2012 al Colegiului Director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe  
lângă Curtea de Apel București, după care:

Apărătorul recurentului solicită acordarea unui termen pentru a lua cunoștință de  
conținutul documentației administrative înaintate de intimată.

Curtea respinge cererea de amânare formulată de apărătorul recurentului, întrucât  
recurentul a avut calitatea de parte în procedura disciplinară, având astfel posibilitatea de  
a lua cunoștință de documentația administrativă.

La a doua strigare a cauzei, se prezintă recurentul, prin avocat Adriana Crai  
Ciorârlan, care depune delegație de substituire a domnului avocat Traian Briciu, lipsind  
intimații.

Curtea pune în discuție excepțiile lipsei calității procesuale pasive, invocate de  
intimați prin întâmpinările depuse la dosar.



Apărătorul recurentului arată că lasă la aprecierea Curții soluționarea excepțiilor, dar învederează că acțiunea disciplinară a fost pornită de către Colegiul Director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe Lângă Curtea de Apel București, care a reprezentat Camera Executorilor Judecătorești de pe Lângă Curtea de Apel București, iar hotărârea atacată a fost emisă de către Comisia Superioară de Disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România, care a reprezentat Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești din România.

Curtea încuviințează părților proba cu înscrisurile depuse la dosar și, nefiind alte cereri de formulat, excepții de invocat ori probe de administrat, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra cererii de recurs.

Apărătorul recurentul solicită admiterea recursului și modificarea în tot a hotărârii nr. 2/22.02.2013, în sensul respingerii ca neîntemeiate a contestației formulate de Colegiul director al CEJ-CAB împotriva hotărârii nr. 52/2012 a Consiliului de Disciplină al CEJ-CAB.

Precizează că recurentul a fost sancționat în baza art. 47 alin. (3) coroborat cu art. 54 din Legea nr. 188/2000, care prevăd obligația executorilor judecătorești de a respecta legea, statutul și celelalte acte cu caracter normativ, fiind vorba despre o faptă generală, prin care executorul ar aduce atingere onoarei și probității altui executor judecătoresc.

Menționează că din motivarea hotărârii rezultă două aspecte: faptul că s-a produs o înlocuire a unui executor judecătoresc și acest lucru ar vătăma onoarea și probitatea executorului de la care a fost preluat dosarul, precum și faptul că s-a continuat o executare silită fără a se relua procedurile de încuviințare a executării.

Cu privire la primul aspect, precizează că nu există nicio vătămare produsă executorului judecătoresc [redacted], întrucât executarea silită trebuie desfășurată în beneficiul creditorului. Susține că dosarul început în anul 2010 a fost în pericol de perimare și, ulterior, de prescripție, a avut diverse termene, astfel încât creditorul care a investit-o inițial pe doamna executor [redacted] a considerat că aceasta nu mai dorește să continue executarea silită, ținând cont de împrejurarea că, în data de 13.04.2011, doamna executor nici măcar nu s-a prezentat la locul faptei. În aceste condiții, creditorul s-a considerat îndreptățit să apeleze la serviciile altui executor judecătoresc dispus să continue executarea silită. Învederează că recurentul a aplicat legea, la solicitarea creditorului.

Cu privire la al doilea aspect, arată că nu se impune reluarea actelor inițiale de executare, inclusiv încuviințarea executării silite, întrucât executorul judecătoresc acționează în calitate de mandatar al clientului, astfel că, atunci când se solicită încuviințarea executării, aceasta se solicită în numele creditorului. Mai mult, aceste aspecte pot fi invocate pe calea contestației la executare. Or, instanța de executare a constatat că executarea silită s-a desfășurat cu respectarea dispozițiilor legale.

Curtea rămâne în pronunțare asupra excepțiilor lipsei calității procesuale pasive, precum și asupra cererii de recurs, urmând ca excepțiilor de procedură să li se dea o dezlegare prioritara.

CURTEA



Deliberând asupra prezentei cereri de recurs, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal (complet de fond) la data de 18.02.2013, sub nr. 2887/2/2013, reclamantul D. [REDACTAT] B. [REDACTAT] a solicitat, în contradictoriu cu pârâții UNIUNEA NAȚIONALĂ A EXECUTORILOR JUDECĂTOREȘTI DIN ROMÂNIA, COMISIA SUPERIOARĂ DE DISCIPLINĂ A UNIUNII NAȚIONALE A EXECUTORILOR JUDECĂTOREȘTI DIN ROMÂNIA, CAMERA EXECUTORILOR JUDECĂTOREȘTI DE PE LÂNGĂ CURTEA DE APEL BUCUREȘTI și COLEGIUL DIRECTOR AL CAMEREI EXECUTORILOR JUDECĂTOREȘTI DE PE LÂNGĂ CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, anularea hotărârii nr. 2 din 22 februarie 2013 pronunțate în dosarul nr. 15/CSD/2012, cu cheltuieli de judecată.

În motivare, reclamantul a arătat că, prin hotărârea nr. 2 din 22 februarie 2013 pronunțată în dosarul nr. 15/CSD/2012 al Comisiei Superioare de Disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România, a fost admisă contestația formulată de Colegiul Director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București împotriva hotărârii nr. 52/2012 pronunțată de Consiliul de Disciplină al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București în dosarul nr. 3/2012 și a fost schimbată această hotărâre, în sensul că i s-a aplicat sancțiunea prevăzută de art. 49 lit. c) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, respectiv o amendă de 3000 de lei, fiind totodată obligat la plata unei sume de 875 lei reprezentând cheltuieli ocazionate de soluționarea cauzei disciplinare.

În motivarea hotărârii pronunțate de Comisia Superioară de Disciplină, s-au reținut următoarele: a) practica înlocuirii executorului judecătoresc legal investit, care nu se află în niciunul din cazurile prevăzute de lege pentru a fi înlocuit, poate genera disfuncționalități în activitatea de executare silită; b) reclamantul, în calitate de executor judecătoresc, nu a îndeplinit procedurile legale ce se impun în vederea alcătuirii unui dosar execuțional începând de la cerere și până la arhivarea acesteia, Comisia Superioară de Disciplină invocând în acest sens dispozițiile art. 373<sup>1</sup> alin. 1, 2 și 3 și art. 580<sup>2</sup> din Codul de procedură civilă.

Referitor la primul aspect, a arătat că continuarea executării silite a fost făcută nu pe baza unui liber arbitru, ci a unei cereri formulate de creditorul din dosarul de executare nr. 253/2010 al B.E.J. [REDACTAT]. Neîndoielnic că, în cazul în care creditorul întâmpină obstrucția executorului judecătoresc, are opțiunea de a renunța la executare silită, cu posibilitatea de a deschide un dosar nou de executare silită.

Particularitatea speței este aceea că o asemenea tactică îl scotea pe creditor în afara termenului de prescripție a executării silite, având în vedere că titlul executoriu genera o creanță căreia îi era corelativă o obligație de a face. Or, prin efectul renunțării creditorului la executare în dosarul nr. 253/2010 al B.E.J. [REDACTAT], prescripția inițială nu fusese întreruptă, astfel că o nouă cerere suporta consecința prescripției. Dispozițiile Codului de procedură civilă nu îl obligă pe creditor să devină ostatecul executorului pe care l-a investit inițial. Este logic să fie așa, pentru că personajul principal în executarea silită nu este executorul, ci creditorul.



Referitor la al doilea aspect, a învederat că, dincolo de faptul că o cerere de executare silită nu este supusă arhivării, dispozițiile legale citate în argumentare au în vedere acte care se consumaseră în procedura execuțională inițiată pe rolul B.E.J. [redacted] și continuată, la cererea creditorului, pe rolul B.E.J.A. [redacted].

Concluzionând, reclamantul a arătat că Comisia Superioară de Disciplină, din rațiuni preventive ("această practică poate genera disfuncționalități în activitatea de executare silită"), a calificat drept abatere disciplinară gravă un fapt pe care legislația executării silite nu îl interzice, care a fost conform intereselor legitime ale creditorului și, care, în spețe similare, a fost calificat de instanța de executare ca fiind conform normelor juridice în materie de executare.

În drept, reclamantul a invocat dispozițiile Legii nr. 188/2000.

În dovedire, reclamantul a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, anexând cererii un set de acte, în copie certificată pentru conformitate cu originalul (filele 12-21).

Cererea a fost timbrată cu taxă judiciară de timbru în valoare de 50 lei.

Prin întâmpinările depuse la dosar în data de 11.06.2013 (filele 26-27, 28), pârâtele Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești și Comisia Superioară de Disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești au invocat excepția inadmisibilității, întrucât, potrivit art. 48 alin. 5 din Legea nr. 188/2000, calea de atac împotriva hotărârii Comisiei Superioare de Disciplină este recursul, nefiind deschisă calea unei acțiuni în contencios administrativ. De asemenea, pârâtele au invocat excepția lipsei calității lor procesuale pasive, precum și a pârâtului Colegiului Director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București.

Prin răspunsul la întâmpinări depus la dosar în data de 17.07.2013 (filele 34-35), reclamantul a arătat că înțelege să recalifice cererea ca fiind o contestație, având în vedere dispozițiile art. 193 alin. 2 din Codul de procedură civilă coroborate cu cele ale art. 3 alin. 1 din Legea nr. 76/2012, precum și cele ale art. 48 alin. 5 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești astfel cum aceste din urmă dispoziții au fost modificate prin art. 37 pct. 8 din Legea nr. 76/2012. Astfel, în condițiile în care începutul procesului este marcat nu de inițierea procedurii disciplinare, ci de data sesizării Curții de Apel București, iar această dată se plasează după 15 februarie 2013, accesul la instanță are conținutul căii de atac prevăzute de legea în vigoare la data pronunțării hotărârii emise de instanța disciplinară. Or, la data de 22 februarie 2013, era deja în vigoare art. 48 alin. 5 din Legea nr. 188/2000, în forma modificată prin art. 37 pct. 8 din Legea nr. 76/2012.

Referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată de pârâtele Comisia Superioară de Disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România și de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești din România, a solicitat respingerea acesteia ca neîntemeiată, întrucât Comisia Superioară de Disciplină este organul emitent al actului contestat, iar Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești din România este persoana juridică în cadrul căruia funcționează organul emitent al actului, ca instanță disciplinară superioară la nivel național. De altfel, niciunul dintre pârâți nu a precizat dacă, în litigiul de față, există o entitate care ar avea calitate procesuală pasivă și, în caz afirmativ, care ar fi aceea.



Prin încheierea de ședință din data de 30.10.2013, pronunțată de Curtea de Apel București-Secția a VIII contencios administrativ și fiscal (complet de fond) în dosarul nr. 2887/2/2013, a fost calificată drept recurs acțiunea reclamantului și s-a dispus scoaterea cauzei de pe rol și înaintarea la registratură pentru a fi înregistrată ca recurs și repartizată aleatoriu unui complet de recurs în cadrul Secției a VIII-a.

Pentru a pronunța această soluție, instanța a avut în vedere următoarele:

Deși cererea formulată de reclamant a fost intitulată „acțiune în contencios administrativ”, în realitate este vorba despre o cale de atac formulată împotriva hotărârii nr. 2/22.02.2013 pronunțate de Comisia Superioară de Disciplină din cadrul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România la finalul procedurii disciplinare.

Această procedură administrativ-jurisdicțională a fost începută anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă. Prin urmare, la data intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă, respectiv 15 februarie 2013, exista un proces în curs.

Potrivit art. 3 din Legea nr. 76/2012, noul Cod de procedură civilă se aplica numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare. *Per a contrario*, pentru procesele începute înainte de intrarea în vigoare a noului Cod, dreptul procesual incident este cel reglementat de Codul de procedură civilă de la 1865.

Or, prezentul proces este început înainte de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, fiindu-i așadar aplicabile normele procedurale ale Codului de procedură civilă de la 1865, în raport de art. 3 din legea de punere în aplicare.

În ceea ce privește calificarea acțiunii formulate în prezenta cauză, aceasta este necesară ca urmare a faptului că Legea nr. 76/2012 a modificat, prin art. 37 pct. 8, dispozițiile art. 48 din Legea nr. 188/2012, în sensul că a înlocuit calea de atac împotriva hotărârii Comisiei Superioare de Disciplină din „recurs” în „contestatie”. Având în vedere că hotărârea nr. 2/22.02.2013 a fost pronunțată ulterior modificărilor aduse de Legea nr. 76/2012 dispozițiilor Legii nr. 188/2000, s-a pus problema calificării prezentei acțiuni, fie drept cerere de recurs, fie drept contestație.

Din această perspectivă, Curtea a constatat că modificările aduse prin Legea nr. 76/2012 unor legi speciale nu pot fi aplicabile decât în măsura în care în cauză sunt aplicabile și dispozițiile noului Cod de procedură civilă, scopul Legii nr. 76/2012 fiind acela de punere de acord a legislației procesuale civile existente cu prevederile acestui nou Cod, precum și soluționarea conflictului de legi rezultând din intrarea în vigoare a noului Cod, astfel cum se prevede expres la art. 1 al acestei legi. Modificările aduse de Legea nr. 76/2012 legilor speciale urmăresc crearea unui cadru legal unitar, armonizat, în materie de procedură civilă, neputând fi aplicabile decât în cazul proceselor guvernate de normele noului Cod de procedură civilă, rolul acestora fiind acela de a adapta legislația specială la prevederile noului Cod.

Art. 37 pct. 8 al Legii nr. 76/2012, text prin care se modifică Legea nr. 188/2000, înlocuindu-se „recursul” cu „contestatia”, face parte din Titlul IV (modificarea și completarea unor legi speciale) și reprezintă o normă de punere în aplicare a dispozițiilor noului Cod, această modificare aplicându-se doar proceselor începute ulterior intrării în vigoare a acestuia, înlocuirea căii de atac a recursului cu contestația, pornind de la faptul că în noul Cod de procedură civilă recursul are o altă configurație și nu mai permite punerea în discuție a oricăror aspecte de fapt sau de drept.



În concluzie, având în vedere că în cauza de față se aplică Codul de procedură civilă de la 1865, Curtea a apreciat că nu sunt incidente modificările aduse Legii nr. 188/2000 prin Legea nr. 76/2012, calea de atac exercitată împotriva hotărârii pronunțate de Comisia Superioară de Disciplină a Uniunii Naționale Executorilor Judecătorești fiind cea prevăzută de art. 48 alin. (5) din Legea nr. 188/2000, în forma anterioară modificărilor aduse prin legea de punere în aplicare, și anume recursul.

Din aceste considerente, Curtea a calificat drept recurs acțiunea în contencios administrativ având ca obiect anularea hotărârii nr. 2 din 22 februarie 2013 a Comisiei Superioare de Disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România iar, pe cale de consecință, a dispus scoaterea cauzei de pe rolul completului 29 fond și înaintarea la registratură, pentru a fi înregistrată ca recurs și repartizată aleatoriu unui complet de recurs din cadrul Secției a VIII-a.

Cauza a fost înregistrată ca recurs la data de 08.11.2013, sub nr. 7351/2/2013.

Curtea a încuviințat proba cu înscrisuri, în cadrul căreia au fost atașate în original dosarul nr. 15/CSD/2012 al Comisiei Superioare de Disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România, respectiv dosarul nr. 3/2012 al Colegiului Director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București.

Având a se pronunța cu prioritate asupra excepțiilor invocate prin întâmpinări, Curtea va admite excepția lipsei calității procesuale pasive a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România și a Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București și va respinge recursul formulat în contradictoriu cu acestea ca fiind introdus împotriva unor persoane fără calitate procesuală pasivă, având în vedere că aceste două organisme nu sunt emitente ale vreunui act administrativ în cauză.

Curtea va respinge însă excepția lipsei calității procesuale pasive a Comisiei Superioare de Disciplină din cadrul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România, având în vedere că aceasta a emis hotărârea nr. 2/22.02.2013 contestată de recurent, precum și a Colegiului Director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București, având în vedere că acesta s-a autosesizat, pornind acțiunea disciplinară împotriva recurentului și, de asemenea, a formulat contestația împotriva hotărârii nr. 53/12.10.2012 a Consiliului de Disciplină al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București.

Examinând prezentul recurs, prin prisma dispozițiilor art. 304 pct. 9 și 304<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, Curtea constată că este întemeiat, urmând a fi admis, cu consecința modificării în tot a hotărârii nr. 2/22.02.2013 emise de Comisia Superioară de Disciplină, în sensul că va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de Colegiul Director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București împotriva hotărârii nr. 53/12.10.2012 emise de Consiliul de Disciplină al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București.

Astfel, la data de 20.08.2012, pe rolul Consiliului de Disciplină al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București s-a înregistrat, sub nr. 3/2012, acțiunea disciplinară pornită împotriva recurentului [REDACTED], în



urma autosesizării Colegiului Director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București.

S-a arătat de către titularul acțiunii disciplinare că executorul judecătoresc [redacted] a efectuat acte de executare silită pentru creditoarea SC [redacted] [redacted], în condițiile în care executorul legal investit cu cererea de executare silită a fost [redacted], iar creditorul nu a renunțat la executarea silită în dosarul nr. 253/2010 al BEJ [redacted].

Astfel, la data de 25.01.2012, creditoarea s-a adresat BEJA [redacted] [redacted] cu o cerere de continuare a executării silite începute în dosarul nr. 253/2010 al BEJ [redacted], cerere care a fost înregistrată, formându-se dosarul nr. 164/2012. S-a apreciat că recurentul a săvârșit o faptă disciplinară deosebit de gravă, care aduce atingere onoarei și probității profesionale, comportamentul său fiind contrar deontologiei profesionale, a opiniilor și practicilor colegilor din asociația profesională.

Totodată, s-a mai imputat de către titularul acțiunii disciplinare că recurentul a efectuat acte de executare silită în lipsa titlului executoriu, a încuviințării executării silite și a unui temei de drept privitor la continuarea executării silite.

Cu privire la aspectele semnalate, s-a apreciat că recurentul a încălcat obligațiile prevăzute de art. 54 lit. a), b) și d) din Statutul UNEJ și al profesiei de executor judecătoresc, precum și standardele conduitei profesionale prevăzute în Codul deontologic, anexa 2 la Statut, stabilite prin dispozițiile art. 4-6.

Prin urmare, Colegiul Director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București a considerat că recurentul a săvârșit abaterea disciplinară prevăzută de art. 47 lit. c) din Legea nr. 188/2000, respectiv săvârșirea unor fapte care aduc atingere onoarei, probității profesionale ori bunelor moravuri.

Prin hotărârea nr. 53/12.10.2012, Consiliul de Disciplină al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București a respins acțiunea disciplinară ca neîntemeiată și a dispus închiderea dosarului, cu următoarea motivare în esență:

Interpretarea dată de titularul acțiunii disciplinare dispozițiilor legale referitoare la competența funcțională a executorului judecătoresc nu se încadrează în categoria interdicțiilor impuse executorului prin Statut sau standardele de conduită conforme cu onoarea și demnitatea profesiei de executor judecătoresc. Continuarea executării silite începute de un alt executor legal investit nu este prevăzută de lege ca o interdicție sau incompatibilitate în sarcina executorului judecătoresc ulterior sesizat.

În speță nu se poate vorbi despre o continuare a executării silite, ci despre o nouă executare silită, în care executorul ulterior sesizat nu se putea prevala în propria procedură execuțională de actele emise de celălalt executor, cu excepția încheierii de încuviințare a executării silite și a autorizării date pentru aducerea la îndeplinire a obligației de desființare a canalului colector.

Prin urmare, ceea ce se poate reproșa executorului judecătoresc pârât este faptul de a fi pornit o executare silită fără a fi îndeplinit în prealabil procedura somării debitorului, ca act începător de executare. Însă, sesizarea Consiliului de Disciplină nu a intervenit pentru o asemenea neregularitate, iar aceasta nici nu putea fi cenzurată în cadrul procedurii de față, știut fiind că legalitatea actelor de executare este supusă numai controlului instanței de executare, la cererea persoanei interesate.



Împotriva acestei hotărâri, la data de 18.12.2012, Colegiul Director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București a formulat contestație la Comisia Superioară de Disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești.

Prin hotărârea nr. 2/22.02.2013, Comisia Superioară de Disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România a admis contestația și a schimbat hotărârea nr. 53/12.10.2012, în sensul că a aplicat executorului judecătoresc [redacted] sancțiunea disciplinară a amenzii de 3000 lei prevăzută de art. 49 lit. c) din Legea nr. 188/2000, obligându-l pe acesta și la plata sumei de 875 lei reprezentând cheltuieli ocazionate de soluționarea cauzei disciplinare.

Pentru a pronunța această hotărâre, Comisia Superioară de Disciplină a reținut:

Fapta executorului judecătoresc D [redacted] B [redacted] de a continua executarea silită pornită într-un dosar aflat pe rolul altui executor judecătoresc aduce atingere onoarei și probității profesionale, abatere prevăzută de art. 47 lit. c) din Legea nr. 188/2000. Această practică poate genera disfuncționalități în activitatea de executare silită, fiind executate acte în extensia dosarului executorului judecătoresc legal investit, deși creditorul nu a renunțat la executarea silită în dosarul nr. 253/2010 al BEJ [redacted].

Executorul judecătoresc D [redacted] B [redacted] a adus o atingere gravă onestității și responsabilității executorilor judecătorești prin faptul că nu a îndeplinit procedura legală ce se impune alcătuirii unui dosar execuțional, începând de la cerere și până la arhivarea acesteia (vezi art. 373<sup>1</sup> alin. 1-3, art. 580<sup>2</sup> din Codul de procedură civilă).

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii nr. 2/22.02.2013, Curtea constată că în mod greșit Comisia Superioară de Disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România a admis contestația și a schimbat hotărârea nr. 53/2012, în sensul că a aplicat executorului judecătoresc D [redacted] B [redacted] sancțiunea disciplinară a amenzii de 3000 lei prevăzută de art. 49 lit. c) din Legea nr. 188/2000, obligându-l pe acesta și la plata sumei de 875 lei reprezentând cheltuieli ocazionate de soluționarea cauzei disciplinare, hotărârea astfel pronunțată fiind susceptibilă de modificare, în temeiul art. 304 pct. 9 cu referire la art. 304<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, pentru următoarele considerente:

În ceea ce privește aprecierea Comisiei Superioare de Disciplină, în sensul că fapta executorului judecătoresc D [redacted] B [redacted] de a continua executarea silită pornită într-un dosar aflat pe rolul altui executor judecătoresc aduce atingere onoarei și probității profesionale, abatere prevăzută de art. 47 lit. c) din Legea nr. 188/2000, Curtea constată că aceasta este greșită, întrucât, astfel cum în mod corect a observat Consiliul de Disciplină al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București, interpretarea dată de titularul acțiunii disciplinare dispozițiilor legale referitoare la competența funcțională a executorului judecătoresc nu se încadrează în categoria interdicțiilor impuse prin Statut sau standardele de conduită conforme cu onoarea și demnitatea profesiei de executor judecătoresc.



Abaterile de la standardele de conduită conforme cu onoarea și demnitatea profesiei se examinează numai în raport de încălcarea incompatibilităților și interdicțiilor prevăzute expres de lege în exercitarea funcției de executor judecătoresc.

Or, continuarea executării silite începute de un alt executor legal investit nu este prevăzută de Cap. IV al Legii nr. 188/2000 ca o interdicție sau incompatibilitate în sarcina executorului judecătoresc ulterior sesizat, iar interdicțiile prevăzute în exercitarea unei profesii, dat fiind caracterul lor restrictiv de drepturi, sunt numai cele stabilite prin lege, nefiind permisă extinderea lor la alte situații decât cele avute în vedere de legiuitor.

În această ordine de idei, Curtea constată că în mod corect Consiliul de Disciplină al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București a apreciat că pentru neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a celeilalte obligații prevăzute de lege în sarcina executorilor judecătorești, răspunderea poate fi angajată pe alte temeuri decât cele decurgând din nerespectarea interdicțiilor prevăzute pentru exercitarea profesiei de executor judecătoresc.

Cu alte cuvinte, în niciun caz încălcarea dispozițiilor legale privitoare la competență, inclusiv în situația efectuării unor acte de executare în continuarea celor începute de alt executor, nu plasează executorul judecătoresc într-o situație de nerespectare a interdicțiilor impuse pentru exercitarea profesiei.

Oricum, Curtea subliniază că recurentul nu a procedat la demararea formelor de executare din oficiu, ci la cererea creditoarei SC [redacted], [redacted]. Astfel, la data de 25.01.2012, creditoarea s-a adresat BEJA [redacted] cu o cerere de continuare a executării silite începute în dosarul nr. 253/2010 al BEJ [redacted], cerere care a fost înregistrată, formându-se dosarul nr. 164/2012. În cererea respectivă, creditoare a adus la cunoștință împrejurarea că executarea a fost începută de BEJ [redacted] și nu i se poate imputa recurentului împrejurarea că societatea creditoare nu a renunțat la executarea silită pornită în fața acestui executor, mai ales dacă ar fi existat riscul intervenirii prescripției dreptului de a cere executarea silită.

În legătură cu al doilea aspect reținut de Comisia Superioară de Disciplină, în sensul că executorul judecătoresc D [redacted] B [redacted] ar fi adus o atingere gravă onestității și responsabilității executorilor judecătorești prin faptul că nu a îndeplinit procedura legală ce se impune alcătuirii unui dosar execuțional, începând de la cerere și până la arhivarea acesteia (vezi art. 373<sup>1</sup> alin. 1-3, art. 580<sup>2</sup> din Codul de procedură civilă), Curtea arată că și această apreciere este greșită, analiza aspectelor respective fiind în competența exclusivă a instanței de executare, care poate fi investită cu o contestație la executare de către debitor sau o altă persoană afectată de executarea silită.

Este forțat a se considera că încălcarea unor dispoziții ale Codului de procedură civilă în materia executării silite este de natură a aduce o atingere gravă onestității și probității profesionale a executorilor judecătorești, în condițiile în care legiuitorul a prevăzut calea legală de contestare de către persoanele interesate a actelor de executare pe care acestea le consideră a fi îndeplinite nelegal, și anume contestația la executare.

De altfel, în ceea ce privește referirile la art. 373<sup>1</sup> alin. 1-3, Curtea reține că există practică a instanțelor de executare, în sensul că, atâta timp cât executarea silită se încuviințează în considerarea creditorului și a debitorului menționați în titlul executoriu,



iar nu a executorului judecătoresc care sesizează instanța cu cererea, acționând astfel în calitate de mandatar al creditorului, este evident că acest creditor poate folosi încheierea respectivă la un alt executor judecătoresc, nefiind necesar ca acesta din urmă să sesizeze instanța de executare cu o nouă cerere de încuviințare a executării silite (a se vedea sentința civilă nr. 9057/06.12.2011 a Judecătoriei sectorului 4 București).

Față de aceste considerente, în baza art. 48 din Legea nr. 188/2000 și art. 312 alin. 3 raportat la art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, Curtea va admite recursul și va modifica în tot hotărârea nr. 2/22.02.2013 emisă de Comisia Superioară de Disciplină din cadrul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România, în sensul că va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de Colegiul Director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București împotriva hotărârii nr. 53/12.10.2012 emise de Consiliul de Disciplină al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București.

**PENTRU ACESTE MOTIVE  
ÎN NUMELE LEGII  
DECIDE**

Admite excepția lipsei calității procesuale pasive a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România și Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București și respinge recursul formulat în contradictoriu cu acestea ca fiind introdus împotriva unor persoane fără calitate procesuală pasivă.

Respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a Comisiei Superioare de Disciplină din cadrul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești și a Colegiului Director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București.

Admite recursul formulat de recurentul D [redacted] B [redacted] în contradictoriu cu intimații Comisia Superioară de Disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România și Colegiul Director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București.

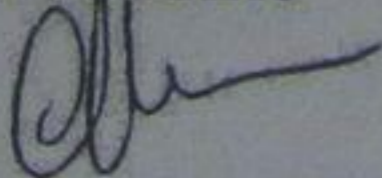
Modifică în tot hotărârea nr. 2/22.02.2013 emisă de Comisia Superioară de Disciplină din cadrul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România, în sensul că respinge ca neîntemeiată contestația formulată de Colegiul Director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București împotriva hotărârii nr. 53/12.10.2012 emise de Consiliul de Disciplină al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel București.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, 16.12.2013.

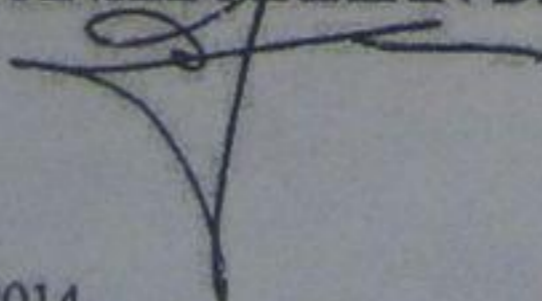
PREȘEDINTE

CORINA PODARU



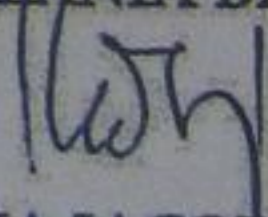
JUDECĂTOR

DANIEL MARIAN DRĂGHICI



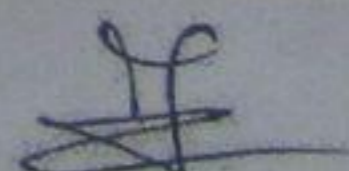
JUDECĂTOR

MELANIA BEJENAR



GREFIER

MARIA CRINA IACOBESCU



Red/thred. DMD/ 2 ex/ 31.01.2014.